

Nagrada Vladimir Nazor
za 2013. godinu

„Nagrada Vladimir Nazor“ za 2013. godinu

SVEČANA DODJELA 18. LIPNJA 2014. GODINE

„Nagradu Vladimir Nazor“ dodjeljuje Republika Hrvatska za najbolja umjetnička ostvarenja na području književnosti, glazbe, filma, likovnih i primijenjenih umjetnosti, kazališne umjetnosti te arhitekture i urbanizma u Republici Hrvatskoj. Nagrada se dodjeljuje kao godišnja nagrada i kao nagrada za životno djelo.

Godišnja nagrada dodjeljuje se umjetnicima za najbolja ostvarenja koja su bila objavljena, izložena, prikazana ili izvedena tijekom protekle godine, kao i grupi umjetnika za kolektivna umjetnička ostvarenja. Nagrada za životno djelo dodjeljuje se istaknutim umjetnicima koji su svojim stvaralaštvom obilježili vrijeme u kojem su djelovali i čiji je stvaralački put zaokružen, a djela i ostvarenja ostaju trajno dobro Republike Hrvatske. Nagradu dodjeljuje Odbor „Nagrade Vladimir Nazor“ na prijedlog komisija koje osniva za pojedina područja umjetnosti. Predsjednika i članove Odbora, na prijedlog ministra kulture, imenuje Hrvatski sabor iz redova umjetnika, kulturnih i javnih djelatnika (NN 27/91).

PORUKA HRVATIMA

U istočnoj Bosni, gdje se s uspjehom odupiremo teškim prilikama i jačem neprijatelju, stiže me neočekivana vijest, da sam na sastanku rodoljuba u Gospiću izabran članom i određen predsjednikom Vijeća za Hrvatsku.

Tim činom su rodoljubi na mene svratili pažnju ne samo Hrvata od Čakovca u Međimurju i od Ćićarije u Istri do Boke Kotorske, pa od Lošinja na Jadranu do Zemuna na Dunavu, no također i ljudi naše krvi i jezika onkraj dalekih planina i širokih oceana, te osjećam potrebu, da na časni poziv odgovorim ne samo Vijeću, nego i svima, koji bi u toj odluci na toj odluci našli izražaj vlastitoj želji.

Reći ću ponajprije, što je glavno.

Nošen idejom, krijepljen voljom, ne osvrćem se ni na svoje godine ni na svoju fizičku snagu, ne izmičem za me novom, neobičnom teretu; ma i koliko težak bio, može me najedamput skršiti; prignuti me – nikako i nikada! Primam ga, da ga nosim ustrpljivo, odlučno i ustrajno do svog posljednjeg daha. Došao je čas, da čovjek mora biti uvijek napet kao luk, koji se mora saviti do svoje krajnje mogućnosti, ma i puknuo. A svaki teret, i najteži, postaje snošljiv, kada znaš, zašto ga prtiš.

I još se nečega ne boljim.

Ne plašim se prigovora: »Književnik Nazor nikada se nije bavio politikom.«

Što se sve i kod nas krilo pod riječi *politika*, i do čega su nas različite *politike* dovele, vidimo najbolje u tragično doba, što ga sada proživljujemo.

Stajati daleko od strančarskih intriga i izbjegavati doticaje i uplive političara po zanatu prednost je, a nikako nestašica; čuvanje je to vlastite individualnosti, a nikako nedostatak smisla za zbivanje između ljudi i između naroda; obrana je svoje čovječnosti i svoje duše. U praskozorje, koje će osvanuti nakon ove mračne noći, mi ne ćemo više htjeti *politiku* i *političare*; trebat ćemo samo iskrenost i otvorenost, priznat ćemo samo radinost i poštenje. Radini i pošteni ljudi bit će jedini pozvani, da nas savjetuju i vode u bratstvu i drugarstvu i jednakosti. Riječ *politika* mora dobiti novo značenje, biti svakome poštenjaku i radiši pristupačna, niknuti iz mnoštva, koje je samo – prema svojim potrebama – snuje i gradi. Ako to ne postignemo, uzalud sva sadašnja muka i trpljenje. Hrvatski je narod bio uvijek i prebogat »političarima«, a možda nitko na svijetu nije toliko stradavao kroz vjekove kao baš on.

Treba nam naobrazbe, rada i savjesnosti! Treba nam ljubavi prema majci, prema drugu i prema čovjeku uopće. Tome nas dosadašnja politika i dosadašnji političari ne naučiše, i mi se sami moramo – u ovoj oluji od koješta ružna i prljava očistiti.

Treba nam nešto, čega do sada nije ni kod nas bilo dovoljno, a temelj je sreći čovječanstva: *politika srca!*

Administraciju svoje zemlje valja urediti prije svega prema onome, što nam srce dik-tira, i bratska će se ljubav svemu dosjetiti, sve urediti i namiriti.

Negdje već rekoh, da je ovo prvi put, što se nakon Petra Svačića, u dugim vjekov-nim patnjama, Hrvati sami bore za svoju čast, za rodnu grudu, za svoja prava kao ljudi. Energija i izmučene kosti hrvatskih vojnika u prisilnoj službi raznim tuđinaca (ponajviše Habsburgovaca) rasuše se – jalovo po njih – i po dalekim zemljama. Feu-dalci Zrinski i Frankopani, generali Jelačići i Borojevići, iako neki od njih dočekaše ne samo neharnost, nego i krvnički sjekiru sa strane njihovim gospodara, nisi pred-stavnici čistoga hrvatskog otpora i neprigušljive čežnje stare hrvatske duše za davnom slobodom; čak i senjski uskoci bijahu u vezi, pa i u službi habsburških nadvojvoda. Dva su hrvatska Zagorca, dva kajkavca, u kojih je ta duša čista i puna usplamtjela: Gubec i Tito – prvi uz svoje seljake željne pravednosti, a drugi uz rodoljube iz sviju sela i gradova pogažene nam domovine, sviju narodnosti, plemena, narječja i vjera, uz tako zvane partizane. I u Titovoj borbi za slobodu – kao različite gromade leda na istome suncu – rastapaju se sve dosadašnje krutosti između posvađane braće, išče-zavaju osamljeni ledenjaci, da sve poteče dalje u široku plodonosnu rijeku.

Što može *politika*, zapravo *politikantstvo*, i što mogu *političari* pred takvom poja-vom, pred takvom silom?

Rijeka će sama sebi naći put, iskopati korito, odrediti brodove, graditi otočiće i zaljeve.

Dosta je praznih riječi i advokatskih nadmudrivanja, hoćemo i mi djela, što će, nova, bujati oko nas! Imati mnogo čestitih ljudi, koji vide, u kakvo je sramotno blato i u kakvu je zdvojni propast čitavo Hrvatstvo od okupatora i od domaćih izroda uvu-čeno, i njihova je duša uz nas partizane, ali, obiteljske prilike, mreže različitih okova, pa žalibože i nestašica lične smjelosti, sile ih na pritajivanje, na oprez, na odgađanje, na sustezanje, a njih se – u svakom slučaju – ne može ožigosati kukavičlukom. Pozi-vam takve Hrvate, da se – barem u posljednjem času – trgnu; a nije li im moguće stupiti baš sada u akciju, da se prijave za rad, koji nas, nakon neminovne pobjede, već očekuje. Bit će to nov rat, u kojem će se – nadam se – moći baš mnogi od njih naj-bolje istaknuti, rat za rad i novo građenje poslije rata za slobodu. Ispitati svoje snage i sposobnosti, sakupiti se i prijaviti se za trenutak, kad ćemo iz općenitosti prijeći u pojedinost, od teorije u praksu, od idejnosti u konkretnost, koja će se sama, u pravi čas, pojaviti i nametnuti! Glavno je već sada otvoriti svemu tome krug svojih misli, obzor svoga znanja, osjećaj svoga srca. Novi partizanski borci moraju se pojaviti, borci-graditelji, koji sada čekaju, da kucne i njihov čas. Između Hrvata bilo je uvijek ljudi od znanja, od vještine, i u kojima je vazda kucalo pošteno prastaro hrvatsko srce.

Tom riječju (*srce*) svršavam ovu poruku svim Hrvatima, koji još drže do naše časti i koji, kao i ja, vjeruju u našu pobjedu i u uspjeh novog društvenog poretka.

Bez tih novih svježih sila ne bismo dokraja uspjeli.

Bosna, I. VI. 1943.

Umjetnost koju danas slavimo, u sjećanju na čovjeka koji joj je posvetio čitav život braneći njezinu opstojnost i dostojanstvo u složenim povijesnim okolnostima, susreće se danas s novim izazovima. U ne tako davnoj prošlosti ona je cijelo stoljeće odolijevala pritiscima ideologija koje su je nastojale podrediti vlastitim ciljevima. Nije se održala zato što bi branila neku drugu ideologiju, nego se održala zato što nije bila ideologija, zato što je uspijevala zadovoljiti izravne i duboke ljudske potrebe da u prolaznosti vremena osigura trajnost u jedinstvu prošlosti, sadašnjosti i budućnosti. Danas, međutim, njezinu samosvojnost, dostojanstvo i ulogu u cjelokupnoj kulturi ugrožava svemoć tržišta, koja njezinu vrijednost svodi na odnose trenutne ponude i potražnje, zatim neodoljiva privlačnost mode, koja zamjenjuje ukus i tjera je u prevrtljivu dopadnost, te dominacija natjecateljske igre, koja želi preuzeti njezine odlike i zavladatai zabavom i razonodom, svodeći ih na isprazno zadovoljstvo trenutnim pobjedama.

Uvjeren sam da su dobitnici „Nagrade Vladimir Nazor“ odoljeli i takvim novim pritiscima pa im čestitam na uspjehu. Posebno pak želim zahvaliti članovima svih komisija, koji su obavili u našem dobu izuzetno težak i zahtjevan zadatak. Procjena vrijednosti umjetničkih djela, smatram, danas postaje ključno pitanje opstojnosti same umjetnosti, jer ako sve može biti umjetnost, onda ništa više neće doista biti umjetnost. Izbor prema samosvojnoj vrijednosti umjetnosti danas je presudan, jer proširenje onoga što držimo umjetnošću prijeti da je svede na ukras života koji može zadovoljiti jedino fiktivnu identifikaciju s pobjednicima, a oni su i u idućem trenutku samo gubitnici.

Život od danas do sutra možda može ukrasiti igra, no samo ga umjetnost može potaknuti na razumijevanje svijeta otvorenih mogućnosti. Možda nas zato i ova svečanost može podsjetiti kako umjetnost vjerojatno nije rođena u borbi za preživljavanje, nego u svečanosti kojom su naši daleki predci slavili neki uspjeh plesom, glumom, glazbom i slikanjem događaja koji su samo tako mogli postići trajnost u stalnome protjecanju vremena.

akademik Milivoj Solar,
predsjednik Odbora „Nagrade Vladimir Nazor“

Odbor „Nagrade Vladimir Nazor“

PREDSJEDNIK

Milivoj Solar

ČLANOVI

Helena Buljan

Miroslav Gašparović

Krešimir Nemeč

Luko Paljetak

Frano Parać

Verica Robić-Škarica

Milko Šparemblek

Zoran Zidarić

književnost

KREŠIMIR NEMEC, PREDSEDNIK KOMISIJE

Gordana Farkaš Sfeci
Luko Paljetak
Ivica Prtenjača
Helena Sablić Tomić
Nives Tomašević
Borben Vladović

Tomko Maroević

„NAGRADA VLADIMIR NAZOR“ ZA ŽIVOTNO DJELO

Tonko Maroević (Split, 1941) nakon završene klasične gimnazije u Splitu diplomirao je 1963. godine komparativnu književnost i povijest likovnih umjetnosti na Filozofskome fakultetu u Zagrebu, gdje je 1976. doktorirao temom o likovnoj umjetnosti u hrvatskoj književnosti od moderne do danas.

Radio je kao asistent na Katedri za srednji vijek na Filozofskome fakultetu u Zagrebu, a potom u Institutu za povijest umjetnosti. Bio je lektor na slavistici u Milanu. Predaje na Akademiji dramske umjetnosti u Zagrebu te na talijanistici na Filozofskome fakultetu u Splitu. Uređivao je časopise *Teka*, *Život umjetnosti*, *Republika*, *Književna republika* i *Poezija*. Bio je potpredsjednik Hrvatskoga centra PEN-a i Matice hrvatske. Redoviti je član HAZU-a.

Poezija Tonka Maroevića zauzima vidno mjesto u korpusu hrvatskoga pjesništva. Njegov poseban i originalan poetski glas uočen je već u prvoj mu objavljenoj zbirki pjesama *Primjeri* tiskanoj 1965. godine i traje sve do (za sada) posljednje zbirke *Red mulja, red pjene* tiskane u studenome mjesecu 2013. godine. Dominantne pjesničke forme u kojima se izražava jesu pjesma u prozi i sonet, a u metrici slobodni stih.

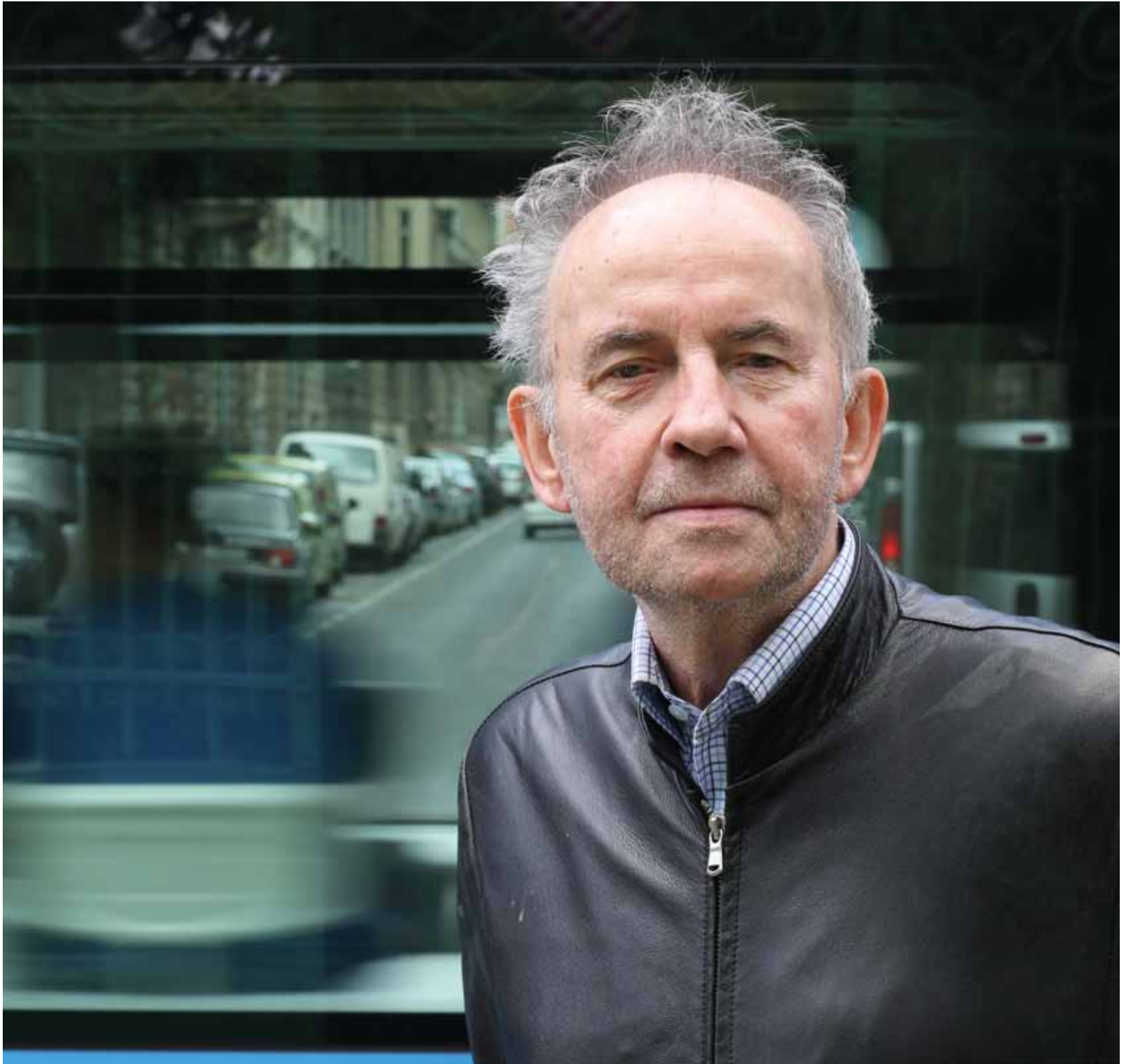
Pjesme slobodnoga stiha imaju sinkopirani ritam, dakle, zastajkujući, hrapavi. No ta netečnost stiha maroevićevski je programirana jer se uočava pravilnost zastajkivanja koja korespondira sa stihom koji se želi istaknuti, odnosno, može se reći da se daje čitatelju mogućnost da zastane i promisli. Vrlo sličan ritam Maroević rabi i u pjesmi u prozi u kojoj taj efekt unutarnjega ritma još više pridonosi poetskosti prozne pjesme. Da takav ritam autor svjesno i dosljedno provodi iz moći, a ne iz nemoći pjesničke vještine, uočava se u Maroevićevim sonetima u kojima je ta tradicionalna forma savršeno izgrađena, tečno i zvučno.

Tematski raspon Maroevićeva pjesništva prostire se od reduciranoga mediteranskog krajo-lika (u zbirki *Primjeri*) preko kozmoloških očista (zbirka *Slijepo oko*), prepričavanja drevnih legendi (zbirka *Motiv Genoveve*), osvrtanja na svoju okolinu i pitanja o sebstvu (zbirka *Sonetna struka*) te opisivanja završetka dvadesetoga stoljeća (zbirka *Black & light*).

Posljednja objavljena zbirka *Red mulja, red pjene* zaokružila je (ne i završila) dosadašnji pjesnički opus Tonka Maroevića i pridonijela još jednim impulsom da se ovom iznimnom pjesništvu priznanje oda „Nagradom Vladimir Nazor“. A u toj zbirki nalaze se sve dosadašnje odlike njegova pjesništva: nadahnute pjesme slobodnoga stiha i putopisi u sonetnoj formi. Istaknula se pjesma bez naslova čiji prvi stih glasi: „Dobro ti jutro, zvijezdo što se gasiš,“ antologijske vrijednosti koja je dostojna znamenite pjesme A. B. Šimića *Opomena*, doduše druge tematike, ali istoga motiva.

Velik doprinos hrvatskoj književnosti dao je Tonko Maroević kao književni kritičar, esejist i antologičar. On najmanje četrdeset pet godina neprekidno prati i recenzira hrvatsko pjesništvo, kako u časopisima tako i u dnevnome tisku, što je osobito vrijedno za afirmiranje i održavanje pjesništva „na životu“ kada je ono u medijima gurnuto sasvim na marginu. Osobito se ističe njegova knjiga književnih kritika *Klik* objavljena 1998. godine, kao i antologija hrvatskoga pjesništva *Uskličnici* tiskana 1996. godine.

Ogroman doprinos dao je Tonko Maroević i književnomu životu, rekli bismo hrvatskoj književnosti, svojim prijevodima poezije i proze. Važniji prijevodi obuhvaćaju djela Dantea, Petrarce, Queneaua, Jarryja, Borgesa i katalonskih pjesnika.

Milko Valent

GODIŠNJA „NAGRADA VLADIMIR NAZOR“ ZA ROMAN *UMJETNE SUZE*

Milko Valent (Zagreb, 1948) na zagrebačkome Filozofskom fakultetu diplomirao je filozofiju i komparativnu književnost. Okušao se u gotovo svim literarnim žanrovima, a u velikom opusu posebno se ističu drame *Gola Europa* i *Ground Zero*, romani *Clown* i *Play station, dušo*, zbirka novela *Gorki deserti* te pjesničke zbirke *Zadimljena lopta*, *Rupa na rupama* i *Neuro-neuro*.

Voluminozni roman *Umjetne suze* Milka Valenta razorna je kritička analiza hrvatskoga i europskoga društva na početku 21. stoljeća. Pedantnim i preciznim vođenjem radnje, s punom koncentracijom kroz čitavih 1400 stranica, autor podastire dubok, beskompromisan, ali uznemirujući uvid u suvremenu zbilju obilježenu sveopćom hipokrizijom, krizom međuljudskih odnosa i moralnih vrijednosti, tjeskobom, poplavom kiča i estetike banalnosti te potpunim nedostatkom društvene solidarnosti. U izmjeni *makro* i *mikro* perspektive roman paralelno prati individualnu i socijalnu dimenziju propadanja suvremene civilizacije. Marko Globan, glavni junak romana, osjetljiv je receptor koji pomno registrira neuralgične procese u sebi i oko sebe. Na primjeru osobne ljubavne drame svjedoči o krizi modernoga braka, nepovjerenju među partnerima, praznini, nemogućnosti dubljih emocionalnih veza i nedostatku komunikacije među ljudima. No glavni junak osjetljivo reagira i na stanje u tranzicijskoj Hrvatskoj, zemlji devastiranoj korupcijom, divljom privatizacijom, društvenom disharmonijom i nataloženim kolektivnim frustracijama. Kada kao novinar dobiva zadatak da, u dvostrukoj ulozi reportera i kritičkoga komentatora, zaviri u svakodnevicu „ujedinjene Europe“, on na temelju osobnog iskustva iz brojnih gradova piše o Europi koja, nagrižena metastazama liberalnoga kapitalizma i umrtvljena lažnom političkom korektnošću, gubi svoj identitet, autentičnost i kulturni potencijal. Realiziran kao raskošna polifona orkestracija glasova, s obiljem literarnih citata i remiscencija i s brojnim inovativnim rješenjima, Valentov roman *Umjetne suze* nesumnjivo predstavlja velik dobitak za hrvatsku književnost.

glazba

FRANO PARAĆ, PREDsjedNIK KOMISIJE

Zoran Juranić
Sanja Majer Bobetko
Sanda Majurec
Ljerka Očić
Vlatka Oršanić
Đorđe Stanetti

Pavica Gvozdić

„NAGRADA VLADIMIR NAZOR“ ZA ŽIVOTNO DJELO

Pavica Gvozdić (Srijemska Mitrovica, 1937), hrvatska pijanistica i glazbena pedagoginja, studij klavira u klasi legendarnoga Svetislava Stančića na Muzičkoj akademiji u Zagrebu završila je 1960. godine, a potom je na istoj ustanovi i magistrirala 1969. te se tijekom 1962. i 1963. usavršavala u Parizu kod glasovite pijanistice Magde Tagliaferro. Laureatkinja je međunarodnih natjecanja u Münchenu 1961. i u Parizu 1962. godine. Od 1975. profesorica je klavira na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, gdje je odgovorila 54 pijanista – 2008. godine postala je *professor emeritus*. Usporedno je održavala majstorske pijanističke seminare i predavanja u Kanadi i Japanu. Dobitnica je brojnih nagrada, među kojima vrijedi spomenuti sljedeće: *Milka Trnina*, godišnju „Nagradu Vladimir Nazor“ (1968), *Marul*, *Orlando*, *Vatroslav Lisinski*, *Josip Štolcer Slavenski*, te visokih državnih odlikovanja: *Red Danice hrvatske s likom Marka Marulića*, *Red hrvatskog pletera* i *Red Danice hrvatske s likom Antuna Radića*.

Još na studiju započeta, a nakon studija intenzivirana, koncertantna karijera Pavice Gvozdić kontinuirano se razvijala osvajajući nove prostore, kako u doslovnome tako i u zvukovnome smislu. Tijekom proteklih pedesetak godina Pavica Gvozdić koncertirala je u svim europskim glazbenim središtima, Kanadi, Kubi, Maloj Aziji i Japanu te, dakako, diljem Hrvatske izvodeći pritom djela iz svoga golemog repertoara, od baroknih do suvremenih skladatelja, od Bacha, Mozarta, Beethovena, Brahmsa, Schumanna, Chopina, Čajkovskog, Liszta, do Debussyja, Bartóka te hrvatskih skladatelja: Borisa Papandopula, Dore Pejačević, Stanka Horvata, Davorina Kempfa, Emila Cosetta...

Uz nebrojene klavirske recitale valja istaknuti i njezine interpretacije tridesetak klavirskih koncerata što ih je izvodila u suradnji s brojnim hrvatskim i inozemnim orkestrima te istaknutim dirigentima. Napokon, posebnu je pozornost posvećivala hrvatskomu stvaralaštvu, što su i sami skladatelji prepoznali, a neki su, poput Stanka Horvata, Davorina Kempfa i Emila Cosetta, upravo njoj posvećivali svoje skladbe. Na notnome zapisu, kao temelju glazbenoga zdanja svakoga glazbenog djela, Pavica Gvozdić, kako je zapisalo pero glazbenih kritičara, „briljantnom tehnikom“, „dubokim poniranjem u sadržaj glazbenog djela“, „raskošnim temperamentom“, „baršunastim i istodobno moćnim tonom“, „jednostavnošću i neposrednošću doživljaja“ gradi „katedralu pijanizma“. Zahvaljujući suvremenim tehnologijama nije doživjela sudbinu brojnih joj prethodnika čije su interpretacije ostale zarobljene u području legende. Njezin jedinstveni osobni umjetnički izričaj trajno je zabilježen na brojnim gramofonskim pločama vinilnih vremena i kompaktnim pločama digitalnoga doba te tako i buduće generacije, a ne samo suvremenici, mogu doživjeti čarobnu glasovirsku zvukovnost Pavice Gvozdić. Svoju brigu za hrvatsko glazbeno stvaralaštvo opevano je potvrdila snimivši 1995. kompaktnu ploču *Četiri desetljeća hrvatske glasovirske glazbe* s djelima Borisa Papandopula, Petra Bergama, Stanka Horvata, Branimira Sakača, Berislava Šipuća i Ive Josipovića. Svekolikom svojom djelatnošću u kojoj, kako je već istaknuto, nemalu ulogu ima promidžba hrvatskoga glazbenog stvaralaštva, pijanistica Pavica Gvozdić ucrtala je i još ucrtava neizbrisiv trag u hrvatskome glazbenom i kulturnom prostoru uopće.

Olja Jelaska

GODIŠNJA „NAGRADA VLADIMIR NAZOR“
ZA PRAIZVEDBE ČETIRIJU NOVIH SKLADBI

Olja Jelaska (Split, 1967) diplomirala je na teorijsko-nastavničkom odjelu Muzičke akademije u Zagrebu 1992., a studij kompozicije završila je dvije godine kasnije u razredu Marka Ruždjaka. Potom se usavršavala na seminarima za suvremenu glazbu u Bialystoku u Poljskoj (1995), Darmstadtu (1996) i Damasku (1998). Dobitnica je Rektorove nagrade Sveučilišta u Zagrebu za skladbu *Acquerello* za limeni puhački kvintet (1993), Nagrade Hrvatskoga glazbenog zavoda (1994) i Nagrade „Josip Štolcer Slavenski“ za skladbu *Leptiri* za gudački kvartet, flautu, klarinet i fagot (2005). Njezina su djela na repertoaru mnogih hrvatskih komornih sastava i orkestara, od Zagrebačkoga gitarskog trija, Zagrebačkih solista do Simfonijskog orkestra HRT-a. Osim u domovini, djela su joj predstavljena u Portugalu, Italiji, SAD-u, Švedskoj, Sloveniji i drugdje. Izvanredna je profesorica na Umjetničkoj akademiji u Splitu.

Dosadašnji opus Olje Jelaske, koji obuhvaća više od 35 skladbi, jasno pokazuje da je od početaka skladateljskoga djelovanja bila sklona ponajprije komornoj glazbi. Njezin osebujni skladateljski *raison d'être* ponajbolje se iščitava iz osobnog iskaza da je komponiranje „za skladatelja jedinstveni način poniranja u samoga sebe, način otkrivanja unutarnjeg svemira u kojemu vrijeme ne postoji i koji ne podliježe ostalim zakonima fizičkog svijeta.“ Rezultat takvoga poimanja skladateljski je izričaj blizak neoimpresionističkom glazbenom promišljanju, o čemu svjedoče čak četiri prai-zvedbe Jelaskinih djela tijekom 2013. godine. Riječ je o skladbama *Meštrovićev san*, *Lahor blagi*, *Miris cedra libanonskog* i *Cvijet šaronski*. Trostavačna suita za bas flautu, sopran flautu i klavir *Meštrovićev san* skladana je za svečanost predstavljanja Meštrovićeve skulpture *Djevojka s violončelom* te je u okviru toga događaja i prai-zvedena u Atelijeru Meštrović u Zagrebu 17. prosinca prošle godine.

Ostale tri skladbe, *Lahor blagi*, *Miris cedra libanonskog* i *Cvijet šaronski*, prai-zvedene su na Jelaskinu autorskom koncertu održanom 17. listopada 2013. u dvorani Hrvatskoga društva skladatelja u Zagrebu. Pisan za sopran, klarinet i klavir, *Lahor blagi* inspiriran je pojedinim motivima iz biblijskih psalama, *Miris cedra libanonskog*, skladan za klarinet i klavir, vezan je uz određene starozavjetne motive, a *Cvijet šaronski* sastoji se od triju pjesama za sopran, klarinet i klavir, skladanih prema motivima iz *Pjesme nad pjesmama*. Zaokupljena duhovnošću, na općoj i intimnoj razini, Olja Jelaska u navedenim je djelima istančanim osobnim umjetničkim osjećajem izgradila i potvrdila svoju jedinstvenu glazbenu poetiku začudnih, rafiniranih, eteričnih, senzibiliziranih glazbenih tkanja, kojima obogaćuje stilsku paletu suvremenoga hrvatskog glazbenog krajobraza i predstavlja njegovu nezaobilaznu i istaknutu sastavnicu.

likovne i primijenjene umjetnosti

MIROSLAV GAŠPAROVIĆ, PREDSDJEDNIK KOMISIJE

Zvonko Maković
Vlado Martek
Ivan Marušić Klif
Nenad Roban
Marina Viculin
Vanja Žanko

Stilinović Mladen

„NAGRADA VLADIMIR NAZOR“ ZA ŽIVOTNO DJELO

Mladen Stilinović (Beograd, 1947) s izložbenom aktivnošću započeo je sredinom sedamdesetih, u vrijeme djelovanja Grupe šestorice autora. Njegovi radovi u kolekcijama su svih relevantnih domaćih muzeja i galerija, kao i niza institucija svjetskog ugleda Europe, Australije i Sjedinjenih Američkih Država, poput pariškoga Centra Georges Pompidou, newyorške MoMA-e, Victoria and Albert Museuma u Londonu, Moderna Museeta u Stockholmu, muzeja u Sydneyu, Pittsburghu, Beču, Eindhovenu. Sudjelovao je na brojnim samostalnim i skupnim izložbama u zemlji i inozemstvu. Dobitnik je Nagrade Sedam sekretara SKOJ-a (1976), Vjesnikove nagrade „Josip Račić“ (1993), Nagrade HDLU-a (2012) i Nagrade grada Zagreba (2013).

Mladen Stilinović, autodidakt koji se na hrvatskoj sceni javlja sredinom sedamdesetih godina, započeo je djelujući na području poezije i eksperimentalnoga filma. Njegovu umjetničku praksu karakterizira raznovrsnost medija i tema. Podjednako je zainteresiran za pitanje jezika i politike, pozorno prati svakodnevicu koju interpretira upotrebljavajući detalje poput anonimnoga „pučkog“ dizajna, poruka preuzetih iz tiska, sve do indikatora besmisla, praznine i siromaštva kao krajnjih posljedica djelovanja društvenih sustava i mijena koje su obilježile protekla desetljeća. Stvara oponirajući političkim i društvenim normama, izvan kanona i ideologije. Usredotočen je na stvarnost koju svodi na riječ, a riječ na niz linija, koristeći se strategijom fragmentiranja, premještanja i značenjske redukcije.

Stilinovićevu praksu zarana je odredilo propitivanje osobnoga, ljudskoga i umjetničkoga statusa. Od sedamdesetih nadalje stvara analitičke, kritičke i autorefleksivne radove postupno razvijajući individualni pristup osobite intelektualne snage. Svojim je naizgled tihim, za širu javnost često nezamjetnim, umjetničkim govorom nastojao, ako ništa drugo, ukazati na mogućnost umjetničkoga korektiva društvene stvarnosti. Zajedno s kolegama iz Grupe šestorice autora, s kojima ostvaruje „labavu asocijaciju umjetnika“ u drugoj polovici sedamdesetih, organizirao je izložbe-akcije na ulicama, zalažući se za drugačije načine produkcije i širenje umjetničkih sadržaja u javnost.

Ne bez razloga jedan je od najizlaganijih hrvatskih umjetnika na inozemnoj sceni. Njegov je aktivizam konceptualističke prirode aktualan i danas, zamjetan primarno u djelima kojima propituje društvenu stvarnost. Moć, nemoć, bol, manipulacija, prkos i ruganje podjednako su „dobri“ načini s pomoću kojih je moguće govoriti o nedostatku društvene odgovornosti, o bijedi na ulici, o onoj među umjetnicima. Iako kritičan, pa i ciničan, prema onima koje smatra odgovornima za stanje, umjetnik ne djeluje protiv ili na štetu drugih.

Mladen Stilinović otvoren je prema različitim idejnim poticajima – utjecajima književnih i lingvističkih teorija i usvajanju novih perspektiva koje zatim postaju elementom njegova stvaralaštva. Kupovao je i prodavao mnogo toga – hrabrost, odlučnost, autocenzuru; slavio je novac, rad, kolače. Riječi-slike koje se čitaju kao simboli ponekad dopunjuje dodatnim znakom, dijelom koji će izrezati s neke fotografije ili prebojiti. Njihov je nazivnik uvijek zajednički, određen svakodnevicom i njezinim političkim, ideološkim i društvenim kontekstom iz razdoblja kasnoga socijalizma, tranzicije i recentnoga neoliberalizma. Sve navedeno eksplicira umjetnikov stav o tome kako „nema umjetnosti bez posljedica“.

Damir Sokić

GODIŠNJA „NAGRADA VLADIMIR NAZOR“
ZA RETROSPEKTIVNU IZLOŽBU *SLIJEPE ULICE*

Damir Sokić (Nova Gradiška, 1952) diplomirao je 1977. slikarstvo na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu u klasi prof. Nikole Reisera. Od 1977. do 1979. polaznik je Majstorske radionice za slikarstvo prof. Ljube Ivančića i prof. Nikole Reisera, a 1986. – 1993. živi i radi u New Yorku. Od 2000. profesor je crtanja i slikanja na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu te mentor na doktorskom studiju ALU-a. Izlagao je na brojnim samostalnim i grupnim izložbama u zemlji i inozemstvu. Dobitnik je više nagrada, radovi su mu u muzejskim, galerijskim i privatnim zbirkama. Član je HDLU-a te galerijskih i muzejskih vijeća (MSU Zagreb, MG Zagreb, HDLU Zagreb, Zavičajni muzej grada Rovinja, Umjetnički paviljon Zagreb, Galerija Academia moderna Zagreb i dr.).

Izložba Damira Sokića *Slijepe ulice*, održana u Galeriji Klovićevi dvori u prosincu 2013., donijela je posredstvom odabranih radova nastalih od sedamdesetih do danas slojevitu priču o umjetnosti samoj. Po Sokićevim riječima „umjetnost je stvarnija od stvarnosti“ te ova izložbe pruža ono što sasvim eksplicitno autor od nje zahtijeva – bez komentara i kritike ona ostaje u vrlo snažnoj i stvarnoj vezi s društvom u kojem postoji i iz kojeg se rađa.

Izložba je pokazala antologijska Sokićeva djela i njihovim nizanjem sažela ključna događanja vizualne umjetnosti u posljednjih četrdeset godina. Rekontekstualizirani najbolji radovi upozoravaju na bitno, donose značenja vidljiva tek u našem vremenu, i inzistiraju na jasnoj i dosljednoj formativnoj misli prisutnoj u svim mijenama Sokićeva stvaralaštva.

Od analitičkoga i primarnoga preko transavangarde i neogeometrije do instalacija, objekata te najnovijih apropijacija i *assemblagea*, Damir Sokić pozicionira se u sam vrh suvremene hrvatske umjetnosti kao istaknut protagonist novih umjetničkih razmišljanja i postupaka. Premda je diplomirao slikarstvo, Sokić se u svome stvaralaštvu služi gotovo svim medijima pokušavajući dokinuti njihove definicijske granice budući da ga isključivo zanima čist umjetnički govor. Nagrađena izložba strogim odabirom, mudrim susjedstvom i novim situacijama daje ovom opusu ne samo potvrdu već i novu kvalitetu.

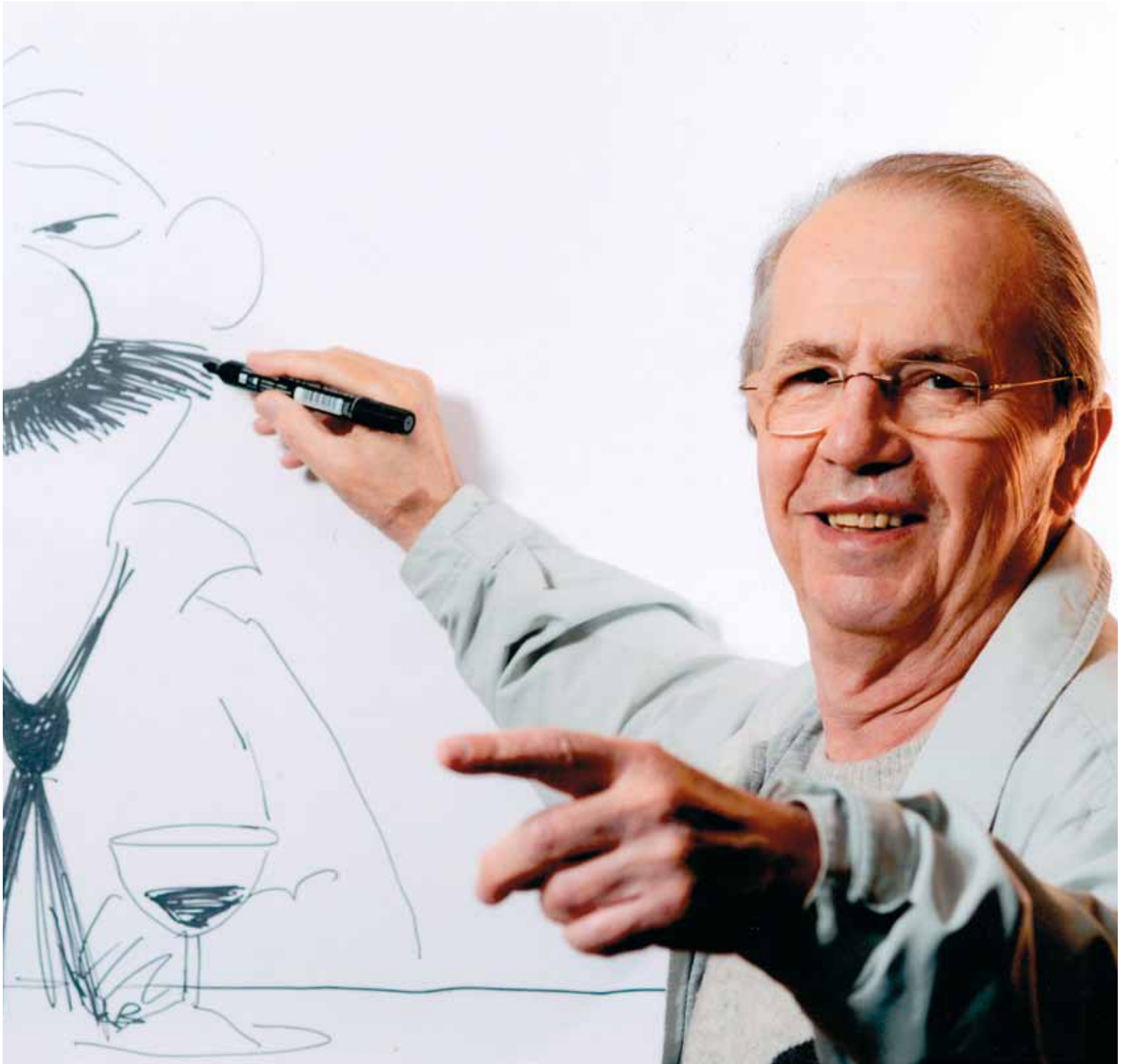

filmska umjetnost

VERICA ROBIĆ-ŠKARICA, PREDSJEDNICA KOMISIJE

Nikica Gilić
Ksenija Marinković
Diana Nenadić
Urša Raukar
Ognjen Sviličić
Danilo Šerbedžija

Nedeljko Dragić

„NAGRADA VLADIMIR NAZOR“ ZA ŽIVOTNO DJELO

Nedeljko Dragić (Paklenica kod Novske, 1936), filmski redatelj i animator, djetinjstvo i školske dane proveo je u Slavonskome Brodu. Studirao je na Pravnome fakultetu u Zagrebu, a poput većine animatora svoje generacije u animaciju je ušao putem karikatura koje počinje objavljivati 1953. u Vjesniku. Od 1960. radi na crtanome filmu, najprije kao crtač, a od 1964. kao samostalni autor scenarist, animator i redatelj. U području umjetničke animacije ostvario je dvadesetak autorskih filmova, među kojima su antologijska djela svjetske animacije nagrađivana na uglednim domaćim i svjetskim festivalima. Godine 1972. film *Tup-tup* nominiran je za nagradu „Oscar“ Američke filmske akademije, čijim je članom postao 1973. Živi na relaciji München – Zagreb.

Od debitantske *Elegije* (1965) o robijašu koji kroz prozor ćelije čeznutljivo promatra vanjski svijet sveden na jedan cvijet, da bi ga već prvoga dana na slobodi nemilice zgazio, Dragić stvara poseban autorski svijet ispunjen apsurdom, otuđenjem i melankolijom, postupno odbacujući klasičnu naraciju. U drugome filmu *Krotitelj divljih konja* (1966) dominira njegov crtački grafizam, a već u trećem filmu *Možda Diogen* (1967) epizodična dramaturgija, kao i karakterističan „prazan“ prostor s besciljnim i osamljenim likom kojega salijeću povijesne asocijacije i referencije. U anegdotalnim jednodimenzionalnim minijaturama kao što je *Per aspera ad astra* (1969) Dragić razrađuje svoj prepoznatljivi vizualni geg, da bi u jednome od svojih najboljih filmova *Idu dani* (1969) potpuno odbacio scenografske pozadine i apstraktnom vremenu dodao apstraktan bijeli prostor, kojemu animacijom lika dodaje dubinu i širinu. U remek-djelima *Tup-tup* (1972) i *Dnevnik* (1974) vraća se crtanim scenografskim pozadinama, kako bi svijet u kojem živi njegov osamljeni humanoidni lik učinio što neurotičnijim i paranoičnijim, osobito u potonjem, gdje ga utapa u mlazove figurativnih i apstraktnih slika praćenih ekspresivnim zvučnim efektima i glazbom.

U koji god okvir stavili njegov dosadašnji opus, u onaj „lokalni“ – Zagrebačke škole crtanoga filma, kojoj bez ostatka pripada – ili globalni – s nepreglednim korpusom svjetske animacije – Nedeljko Dragić uvijek će se isticati kao autor neponovljiva umijeća i osebujne poetike, čiji se doživljaji svijeta procesuiraju satiričkim i pesimističnim odmakom, a potom izražavaju njegovim najjačim oruđem – linijom. Linija svojim kretanjima i preobrazbama nosi cijeli film, „priča priču, stvara i razara prolazne ljudske likove, određuje prostor i sugerira ambijent“. Dragića zanima ideja pojma u pokretu, oživljena misao, pa se nakon avantura dubinama svemira s reduciranim, ali prepoznatljivim povijesnim i kulturnim orijentirima njegova linija uvijek iznova vraća svojem prvom, jedinom i neupitnom humanističkom izvoru – Čovjeku.

Velibor Jelčić

GODIŠNJA „NAGRADA VLADIMIR NAZOR“
ZA REŽIJU FILMA *OBRANA I ZAŠTITA*

Velibor Jelčić (Mostar, 1964), filmski i kazališni redatelj, diplomirao je režiju na Akademiji dramske umjetnosti u Zagrebu 1990. godine. Redatelj je niza kazališnih predstava od kojih se mogu izdvojiti *Nesigurna priča*, *Grad u gradu* i *Usporavanja*. U tim djelima uspio je na jedinstven način prenijeti realitet na kazališne daske, iskoristivši sav potencijal glumaca. Za svoj kazališni rad dobio je brojna priznanja poput nagrada Marulićevih dana ili nagrade na Dubrovačkim ljetnim igrama. U svojim kazališnim radovima, zajedno s kolegicom Natašom Rajković, razvio je princip rada u kojem glumac zajedno s redateljem i piscem postaje ravnopravan autor djela. Radi kao profesor glume na Akademiji dramske umjetnosti u Zagrebu.

Film *Obrana i zaštita* jedinstveno je djelo u hrvatskoj kinematografiji koje plijeni pozornost uvjerljivim prikazom naizgled običnoga života. Film počiva na premisi iza koje se skriva cjelokupnost nepoznatoga svijeta koji je u svojoj biti duboko tragičan. Redatelj secira život starijega bračnog para i pokazuje sve aspekte njihova odnosa, istovremeno i jednostavna i složena. Stvari i događaji što se na prvi pogled čine banalnima kroz objektiv kamere u ovoj priči dobivaju sasvim drugo značenje i uvode nas u svijet koji svi dobro poznajemo, ali ga rijetko primjećujemo. Ako je zadaća redatelja uhvatiti nevidljivo, onda je *Obrana i zaštita* pravi primjer filma u kojem neuhvatljivosti ljudske prirode postaje moguće snimiti filmskom kamerom. Bez snažnih stilskih sredstava, samo uz pomoć kamere i izvrsnih glumaca, redatelj nam uspijeva prikazati cijelu generaciju ljudi koja je ostala u mjestu, generaciju koja je trpjela i dalje će trpjeti, kao što će i njihova djeca živjeti, nažalost, u sjeni njihovih promašaja. Kroz njihove sudbine možemo vidjeti našu prošlost, ali isto tako predvidjeti budućnost. Sociološke i političke konotacije ovoga filma ne ograničavaju se samo na Mostar, grad koji živi svoju poslijeratnu traumu. Ovim nas filmom redatelj upozorava i na korijene rata – naglašava opasnosti od moguće preobrazbe pasivna i podložna odnosa u pogodno tlo za netoleranciju, nasilje i korupciju.

Uza sve njihove mane, možemo reći da su nam likovi u ovome filmu „pri srcu“. Možemo osjetiti njihove probleme iako ne živimo blizu njih, možemo ih razumjeti iako nas beskrajno iritiraju. Ovaj nas film podsjeća da pored nas žive ljudi koji u tišini podnose ono protiv čega bi umjetnik trebao ustati i reći – dosta! Ovim je filmom Velibor Jelčić to i napravio.

kazališna umjetnost

HELENA BULJAN, PREDSJEDNICA KOMISIJE

Hrvoje Ivanković
Dinka Jeričević
Georgij Paro
Marija Sekelez
Boris Senker
Milko Šparemblek

Božidar Boban

„NAGRADA VLADIMIR NAZOR“ ZA ŽIVOTNO DJELO

Božidar Boban (Split, 1938) glumu je diplomirao 1962. na današnjoj Akademiji dramske umjetnosti kao jedan od pripadnika posljednjega naraštaja Gavellinih studenata. Bio je angažiran u Hrvatskome narodnom kazalištu u Zagrebu, od 1962. do 1965. te ponovno od 1983. do umirovljenja, a u međuvremenu je bio članom Dramskoga kazališta *Gavella*. Često je gostovao u Teatru &TD te na Dubrovačkim ljetnim igrama i Splitskome ljetu.

Tijekom triju i pol desetljeća neprekidnoga djelovanja u riječkome HNK-u Ivana pl. Zajca Nenad Šegvić nastupio je u više od 150 uloga najširega stilskog i žanrovskog dijapazona, predajući se jednakom strašću i umjetničkom snagom raznovrsnim redateljskim konceptima te gradeći uloge na sebi svojstven način, kombinacijom studioznoga i intuitivnog, ludističkoga i psihološki determiniranoga, racionalnoga i nagonkog. Na njegovim kreacijama izrasle su mnoge hvaljene, pa i antologijske, predstave riječkoga kazališta između 1964. i 1999., no to ga nije priječilo da osim u velikim, nosivim ulogama (poput Siniše u Zagorkinoj *Gričkoj vještici*, Waltera, Pube i Olivera Urbana u Krležinoj *Galiciji*, *Gospodi Glembajevima* i *Ledi*, Klaudija u *Hamletu* i Kralja Johna u istoimenoj Shakespeareovoj tragediji ili Alfreda Illa u Dürrenmattovu *Posjetu stare dame*) nastupa i u manjim, pa čak i epizodnim, kreacijama, uvijek iskazujući punu svijest o kolektivnoj prirodi kazališnoga čina.

Svoju potpunu predanost kazalištu Šegvić je iskazao i tijekom desetogodišnjega razdoblja u kojem je uspješno rukovodio Hrvatskom dramom riječkoga HNK-a, a pravi organizacijski i umjetnički poduhvat postigao je osnutkom HKD teatra, neovisnoga i suvremenom kazališnom konceptu usmjerenoga kazališta, čije je značenje u riječkome kontekstu teatrolog Darko Gašparović usporedio s onim koje je za zagrebačko glumište imao prevratnički čin osnutka Zagrebačkoga dramskog kazališta. Uz marljiv organizacijski rad Šegvić je u HKD teatru više puta zablistao i kao glumac, i to prije svega u nizu uloga iz suvremenoga repertoara, od Albeejeva Georgea, Ionescova *Gospodina Smitha* i Beckettova *Estragona* do Marinkovićeva *don Zane*, Brešanova *Pulje* te Billyja u *Pet vrsta tišine* Shelagh Stephenson.

Poseban doprinos hrvatskomu glumištu Šegvić je ostvario osnutkom Hrvatskoga festivala malih scena, koji je od 2000. dobio međunarodni predznak, postavši u kratkome periodu ne samo jednim od najvažnijih i najprogresivnijih kazališnih festivala u srednjoj i jugoistočnoj Europi nego i mjestom ponovnoga zbližavanja kazališta tih područja.

Balet HNK-a u Zagrebu

GODIŠNJA „NAGRADA VLADIMIR NAZOR“
ZA PREDSTAVE U 2013. GODINI

Balet Hrvatskoga narodnog kazališta u Zagrebu okuplja osamdeset umjetnika. Od osnutka u prošleme stoljeću taj je umjetnički ansambl bio i ostao otvoren za suradnju s umjetnicima iz cijeloga svijeta. Njegujući tradiciju, a istražujući usporedno moderne i suvremene baletne izričaje, tijekom desetljeća izrastao je u vodeći baletni ansambl ne samo u Hrvatskoj nego i u njezinu širem okruženju.

Širok i raznovrstan repertoar, mnogo izvedaba pred brojnom i zadovoljnom publikom te njihova visoka umjetnička razina, što je Balet Hrvatskoga narodnog kazališta u Zagrebu dovelo u središte hrvatskoga kazališnog života, rezultat su predanoga rada svih članova tog umjetničkog ansambla, koji njeguje velike, klasične bijele balette, ali pritom ne zanemaruje ni suvremenu plesnu umjetnost. Upravo taj način rada, u kojem se isprepleću razni baletni stilovi i tehnike, krasi umjetnička dostignuća Baleta HNK-a u Zagrebu u 2013. godini, kako premijernih izvedaba *Posvećenja proljeća* Igora Stravinskog, u koreografiji Bricea Leroux, te *Manon* Julesa Masseneta, u koreografiji Kennetha MacMillana, tako i repriznih izvedaba *Orašara* i *Labuđega jezera* Čajkovskog, *Pepeljuge* Prokofjeva, *Coppélie na Montmartreu* Delibesa, *Večeri tri baleta* Bacha, Piazzole i Delibesa, *Varijacija u Fado molu* na glazbu i stihove portugalskih fado pjesama, *Večeri njemačkih autora* Bacha i Schumanna i *Baletnoga triptiha* na glazbu Mendelssohna, Thoma Willemsa i starih španjolskih majstora. Cijela je godina tako bila obilježena predstavama koje su, osim tradicionalne baletne publike, privukle i nove gledatelje proširujući krug onih koji vole i cijene baletnu umjetnost. Osim toga, ova je Nagrada priznanje svim sudionicima KOREOLABOSA 2013. godine, inovativnog umjetničkog laboratorija u kojem se članovima Baleta HNK-a pružila mogućnost da se predstave i kao koreografi.

arhitektura i urbanizam

ZORAN ZIDARIĆ, PREDSEDNIK KOMISIJE

Zoran Boševski
Ivana Ergić
Jasna Galjer
Krunoslav Ivanišin
Nana Palinić
Krešimir Rogina

Radovan Delalle

„NAGRADA VLADIMIR NAZOR“ ZA ŽIVOTNO DJELO

Radovan Delalle (Slavonski Brod, 1935) gimnaziju je završio u rodnome gradu. Od 1956. do 1960. studirao je na Arhitekton-skome fakultetu u Zagrebu. Od 1961. do 1966. radio je u Zavodu za urbanizam grada Sarajeva. Potom odlazi u Pariz, gdje je radio u arhitektonskome birou Jacquesa Labroa. Godine 1972. diplomirao je na Urbanističkom institutu Sveučilišta u Parizu. Suosnivač je arhitekton-ske grupe „Z“ 1969. Povremeno je radio u Zavodu za studije i projektovanje „Dom“ u Sarajevu te u zagrebačkom arhitekton-skom birou „AGI-46“. Od 1982. do umirovljenja radi u Urbanističkome zavodu grada Zagreba. Autor je brojnih projekata i natječaja, dobitnik više nagrada. Izložbe: *Urbarhitektonska jezgra* (1969), *Traganje za identitetom grada, Urbana obnova ili obmana* (s Antoanetom Pasinović i Nikom Gamulinom, 1985), *Trnje – prostorni planovi i stvarnost* (s Nikom Gamulinom, 1989). Sudjeluje i na nizu skupnih izložbi. Od 1970. objavljuje znanstvene i stručne prikaze iz arhitekture i urbanizma u časopisima *Arhitektura, Čovjek i prostor, Komunikacije, Arhitektura i urbanizam* i dr. Autor je knjige *Traganje za identitetom grada*.

Radovan Delalle osebujna je osobnost na našoj arhitektonskoj sceni. Njegovo se djelovanje može podijeliti u nekoliko segmenata/faza. U prvome razdoblju (1965. – 1967.) zaposlen je u Zavodu za urbanizam grada Sarajeva i proučava djela arhitekta Jurja Neidhardta, kod kojega ga posebno intrigira organski pristup te sinteza tradicijske i suvremene arhitekture. Počinje razvijati koncept *urbarhitekture* kojem će se vraćati sve do današnjih dana. Na pozivnom natječaju za područje Ciglane u Sarajevu osvaja prvo mjesto radom koji predstavlja prvi urbarhitektonski koncept. „Urbarhitektura reafirmira organski kontinuitet i oblikovnu cjelovitost urbanog tkiva, vodeći računa o revalorizaciji gradskog partera, mjerilu ambijenta, sadržajnoj raznolikosti i adaptabilnosti prostora. Cilj je ostvariti sintezu urbanizma i arhitekture u novom gradotvornom duhu.“ Godine 1967. odlazi u Pariz, gdje se zapošljava u arhitektonskome birou Jacquesa Labroa. Na licu mjesta studira opus Le Corbusiera te je svjedok studentske pobune koja donosi kritiku potrošačkoga društva i traganje za alternativnim razvojem velikih gradova. Po povratku u Zagreb 1969. sudjeluje na međunarodnome natječaju TRIGON 69 u Grazu na temu *Arhitektura i sloboda*, gdje u snažnoj konkurenciji vodećih avangardnih arhitekata toga vremena osvaja prvu nagradu *ex-aequo*, što predstavlja jedan od najvećih međunarodnih uzleta hrvatske arhitekture uopće. Projektom je inaugurirana ideja *urbarhitektonske jezgre* koja predstavlja „inicijalnu izgradnju u okviru određenog prostora za organsku gradogradnju“, dok *statut gradogradnje* „regulira određena pravila, odnose i usmjerenja koja se trebaju poštovati u daljnjoj gradnji, korištenju i održavanju određenog prostora organske gradogradnje“. Veličina predviđene parcele u Novome Zagrebu iznosila je 250 x 300 m, a predložena je „arhitektonska forma zamišljena kao promjenjiva struktura koja se dalje razvija i obnavlja tijekom vremena“. Bez obzira što o tome održava izložbu u Umjetničkome paviljonu, nagrada, zbog uskogrudnosti sredine te idolatrije i mitomanije usmjerene na institucionalizirane osobnosti manjeg autorskog integriteta, nije imala adekvatnog odjeka u našoj sredini. Te ključne 1969. godine Delalle predstavlja i koncept *linearnoga grada* između zapadnoga dijela Zagreba i grada Samobora širine 700 metara i duljine 10 kilometara, a javlja se i eminentna ideja *sinteze individualnoga i kolektivnoga stanovanja* kojim bi se „zadovoljile iskonske težnje čovjeka za povezivanjem vanjskog i unutrašnjeg prostora“ te ostvarila „fleksibilnost i adaptabilnost kao uvjet za prilagođavanje stvarnim potrebama korisnika“. Slijedi niz inovativnih koncepata poput *organske i usmjerene gradogradnje*, nagrađenih natječajnih radova i pretežno urbanističkih projekata kojima autor zaokružuje svoj opus. Djelovanje Radovana Delallea ostavlja neizbrisiv trag u hrvatskoj arhitekturi koji seže šire od usko lokalnih okvira te svojom snagom i svježinom otvara nove perspektive za buduće naraštaje.

Damir Gamulin, Margita Grubiša, Igor Presečan, Ivana Žalac, Marin Jelčić, Zvonimir Kralj

GODIŠNJA „NAGRADA VLADIMIR NAZOR“ ZA GRADSKU KNJIŽNICU LABIN

Gradska knjižnica Labin, otvorena u listopadu 2013., realizacija je prvonagrađenoga natječajnog rada i prve faze dugoročnoga projekta *Podzemni grad XXI – Labin* koji predviđa revitalizaciju rudarsko-industrijskoga kompleksa *Pjacal (Pijacal)*, izgrađenoga 1938. – 1942. u sklopu tada novoosnovanoga grada Podlabina. Arhitektonska i infrastrukturna baština oko rudarskog okna, koje od 1988. više nije u funkciji, valorizirana je i zaštićena, predviđena za smještaj javnih, primarno kulturnih, sadržaja.

Za knjižnicu je preuređen dio upravne zgrade rudnika – *Mramorna dvorana*, unutar koje je smještena čitaonica, te bivše kupaonice i garderobe rudara u kojima su prateći knjižnični sadržaji: ulaz s garderobom, glavna komunikacija, sanitarije, internet, memorijalna soba, multimedijalna dvorana, spremišta, uredski prostori u prizemlju te kavana-galerija na interpoliranoj etaži.

Dvije su funkcije ostvarene različitim, kontrastnim ambijentima jednake izražajne snage. Glavna komunikacija i prošireni sadržaji knjižnice dominantnom crnom bojom, grubom teksturom i hermetičnošću dočaravaju ambijent ugljenokopa – podzemnoga radnog prostora rudara, dok mliječna bjelina čitaonice naglašava novi život prostora u kojem su se nekoć rudari sastajali i primali naknadu za svoj rad. Autori su prepoznali vrijednosti ambijenta, intervenirajući konceptijski jasno, konzervatorski dosljedno, kreativno razvijajući ideju, stvorivši novu arhitektonsku vrijednost.

Fragmenti izvornih struktura, obloga i opreme – natpisi, ploče, svjetiljke, čak i instalacijske cijevi i skromne pločice iz rudarske kupao-nice – prezentirani su s pažnjom i postali nova umjetnička djela. Dizajnirani detalji u službi su kontinuiranoga podsjećanja na izvornu namjenu prostora, čiji fokus čini memorijalna soba posvećena rudarstvu. Komuniciranjem i korištenjem prepleću se prošlost i sadašnjost, a memorija stare prožima s novom funkcijom. Stvoreno je mjesto posebne atmosfere i energije s kojim se snažno identificiraju i nekadašnji rudari, ganuti poštovanjem iskazanim njihovom radu, i novi korisnici, svjesni njegove izuzetnosti.

Višestoljetna rudarska djelatnost na Labinštini ostavila je trag u urbanizmu i arhitekturi, obilježila društvo i utjecala na formiranje kulturnog identiteta ovoga područja. Njezinim gašenjem ostalo je sjećanje na težak, mukotrpan rad, ali i prošlost koja je izvor ponosa stanovnika. Gradska knjižnica Labin dojmjljiva je i iskrena posveta te trajan arhitektonski spomenik rudarskoj prošlosti i ljudskom radu, ali i ogledni primjer na koji način treba pristupiti očuvanju i obnovi nacionalnog industrijskog naslijeđa preostalog nakon poremećaja deindustrijalizacije.

Autori su dobitnici prve nagrade na arhitektonskome natječaju za idejno rješenje Gradske knjižnice i Multimedijalnoga kulturnog centra na lokaciji bivšega rudarskog kompleksa *Pijacal* u Labinu i nagrade UHA-e *Bernardo Bernardi* 2013. za projekt Gradske knjižnice u Labinu.

Damir Gamulin (Split, 1974) diplomirao je na Studiju dizajna pri Arhitektonskome fakultetu u Zagrebu. Od 2000. samostalno se bavi oblikovanjem u različitim medijima, tehnologijama i pristupima. Dobitnik je Počasnoga priznanja za dizajn vizualnih komunikacija HDD-a (2008), 3. nagrade za grafički dizajn HDD-a (2006), priznanja *Honorable Mention* (ZGRAF 9, 2005), *Judges Choice – NY Type Directors Club* (2000). U autorskom timu s I. Presečanom nominiran je za međunarodnu nagradu *Piranesi Award* (2013).

Margita Grubiša (Pula, 1978) diplomirala je 2003. na Arhitektonskome fakultetu u Zagrebu. Zajedno s I. Žalac, D. Škaricom i M. Jelčićem vodi arhitektonski ured SKROZ. Bavi se arhitekturom, urbanizmom i dizajnom. Sudjelovala je i bila nagrađivana na više arhitektonskih, dizajnerskih i urbanističkih projekata i natječaja. Izlagala je na 44. i 47. Zagrebačkome salonu arhitekture.

Igor Presečan (Zagreb, 1974) studirao je na Arhitektonskome fakultetu u Zagrebu. Vodi studio za arhitekturu i dizajn PUBLIC DESIGN. Sudjelovao je na više nagrađivanih i objavljivanih arhitektonskih i urbanističkih projekata i natječaja. Izlagao je na 41. i 44. Zagrebačkom salonu arhitekture te na više godišnjih izložbi arhitektonskih realizacija. U autorskom timu s D. Gamulinom nominiran je za međunarodnu nagradu *Piranesi Award* (2013).

Ivana Žalac (Zadar, 1977) diplomirala je 2004. na Arhitektonskome fakultetu u Zagrebu. Zajedno s M. Grubišom, D. Škaricom i M. Jelčićem vodi arhitektonski ured SKROZ. Bavi se arhitekturom, urbanizmom i dizajnom. Sudjelovala je i bila nagrađivana na više arhitektonskih, dizajnerskih i urbanističkih projekata i natječaja. Izlagala je na 41., 44. i 47. Zagrebačkom salonu arhitekture.

Marin Jelčić (Mostar, 1977) diplomirao je 2006. na Arhitektonskome fakultetu u Zagrebu. Zajedno s M. Grubišom, D. Škaricom i I. Žalac vodi arhitektonski ured SKROZ.

Zvonimir Kralj (Zagreb, 1976) diplomirao je 2002. na Arhitektonskome fakultetu u Zagrebu. Zajedno s Anom Kunst vodi arhitektonski ured OTVORENI STUDIO. Sudjelovao je u nizu objavljivanih i nagrađivanih arhitektonskih, dizajnerskih i urbanističkih projekata i natječaja. Izlagao je na 44. Zagrebačkome salonu arhitekture.

dobitnici
„Nagrade Vladimir Nazor“

1959. – 2012.

ARHITEKTURA I URBANIZAM

NAGRADA ZA ŽIVOTNO DJELO

1965. Mladen Kauzlaric
1966. Juraj Denzler
1967. Stjepan Planić
1968. Alfred Albini
1969. Josip Seissel
1970. Stjepan Gomboš
Lavoslav Horvat
1971. Antun Ulrich
1972. Drago Galić
1973. Marijan Haberle
1974. Vlado Antolić
1975. Lovro Perković
1976. Slavko Lowy
1977. Zvonimir Vrkljan
1978. Božidar Rašica
1979. Franjo Bahovec
1980. Stanko Fabris
1981. Božidar Tušek
1982. Andre Mohorović
1983. Zdenko Kolacio
1984. Ivan Vitić
1985. Neven Šegvić
1986. Dragan Boltar
1987. Aleksandar Dragomanović
1988. Miroslav Begović
1989. Zdravko Bregovac
1990. Zdenko Sila
1991. Boris Magaš
1992. Vjenceslav Richter
1993. Grozdan Knežević
1994. Ivo Radić
1995. Zoja Dumenagić
1996. Bruno Milić
1997. Sena Sekulić-Gvozdanović
1998. Ivo Geršić
1999. Jerko Marasović
Tomislav Marasović
2000. Silvana Seissel
2001. Julije De Luca
2002. Ante Marinović-Uzelac
2003. Andrija Mutnjaković
2004. Slavko Jelinek
2005. Mirko Maretić
2006. Ante Rožić
2007. Ante Vulin
2008. Nikola Filipović
2009. Boris Krstulović
2010. Dinko Kovačić
2011. Radovan Mišević
2012. Hildegard Auf-Franić

GODIŠNJA NAGRADA

1965. Neven Šegvić
1966. Josip Uhlík i Bernardo Bernardi
1970. Ante Rožić
1971. Boris Krstulović
1972. Grozdan Knežević
1973. Dinko Kovačić i Mihajlo Zorić
1974. Ivan Filipčić i Borislav Šerbetić
1975. Ante Vulin
1976. Zdenko Kolacio
Igor Emili
1977. Ante Marinović-Uzelac
Jerko Rošin
1978. Dražen Janković, Zrinka
Supek-Andrijević i Josip Hital
1979. Boris Magaš
1980. Milan Mitevski
1982. Radovan Tajder i Mladen Anšel
1983. Branko Kincl
1984. Marina Dropulić i Duško Dropulić
1985. Marijan Hržić,
Zvonimir Krznarić i
Davor Mance
1986. Ivan Juras i Emil Špirić
1987. Dražen Juračić
1988. Ines Filipović
1989. Velimir Neidhardt
1990. Andrija Mutnjaković
1991. Nikola Bašić
1992. Nenad Fabijanić
1994. Nikola Bašić
1995. Velimir Neidhardt,
Marijan Hržić,
Zvonimir Krznarić i
Davor Mance
1996. Hildegard Auf-Franić i
Tonči Žarnić
1997. Ante Kuzmanić i Eugen Širola
1998. Branko Siladin
1999. Studio 3LHD
(Saša Begović, Marko Dabrović,
Tanja Grozdanić i Silvije Novak)
2000. Miroslav Genc
2001. Vinko Penezić i Krešimir Rogina
2002. Lenko Pleština
2003. Iva Letilović i Morana Vlahović
2004. Studio Capsula
(Ivana Ergić, Vanja Ilić,
Vesna Milutin)
2005. Saša Randić i Idis Turato
2006. Goran Rako
2007. Lea Pelivan i Toma Plejić/Studio UP
2008. Marijan Hržić
2009. Studio 3LHD
2010. Nikola Bašić
2011. Nenad Fabijanić
2012. Neno Kezić i Emil Šverko

FILMSKA UMJETNOST

NAGRADA ZA ŽIVOTNO DJELO

1967. Oktavijan Miletić
1970. Branko Marijanović
1973. Fedor Hanžeković
1974. Branko Blažina
1975. Antun Nalis
1976. Rudolf Sremec
1977. Branko Majer
1978. Obrad Glušević
1979. Branko Belan
1980. Branko Bauer
1981. Aleksandar Marks
1982. Mate Relja
1983. Krešo Golik
1984. Fadil Hadžić
1985. Nikola Tanhofer
1986. Vatroslav Mimica
1987. Ante Babaja
1988. Tomislav Pinter
1989. Frano Vodopivec
1990. Antun Vrdoljak
1991. Fabijan Šovagović
1992. Zvonimir Berković
1993. Radojka Tanhofer
1994. Pavao Štalter
1995. Željko Senčić
1996. Mia Oremović
1997. Tea Brunšmid
1998. Boris Dvornik
1999. Ante Peterlić
2000. Duško Jeričević
2001. Ernest Gregl
2002. Borivoj Dovniković
2003. Ilija Ivezić
2004. Vladimir Tadej
2005. Zoran Tadić
2006. Krsto Papić
2007. Arsen Dedić
2008. Bogdan Žižić
2009. Veljko Bulajić
2010. Božidarka Frait
2011. Hrvoje Turković
2012. Ivica Rajković

GODIŠNJA NAGRADA

1961. Dušan Vukotić
1963. Branko Bauer
1966. Tomislav Pinter
1968. Antun Vrdoljak
1969. Krsto Papić
1970. Nikola Babić
Fabijan Šovagović
1971. Zlatko Bourek
1972. Nedeljko Dragić
1975. Zlatko Grgić
1976. Mate Relja
1977. Bogdan Žižić
1978. Zdenko Gašparović
Lordan Zafranović
1979. Fadil Hadžić
1981. Rajko Grlić
1982. Tomislav Pinter
1983. Krešimir Zimonić
1984. Pavao Štalter
1985. Zvonimir Berković
1986. Veljko Bulajić
1987. Dejan Šorak
1988. Krsto Papić
1989. Ivan Ladislav Galeta
1990. Bruno Gamulin
1991. Zrinko Ogresta
1992. Petar Krelja
Branko Cahun
1993. Neven Hitrec
1994. Lukas Nola
1995. Vjekoslav Vrdoljak
1996. Enes Midžić
1997. Milan Blažeković
1998. Ivo Gregurević
1999. Vinko Brešan
2000. Lukas Nola
2001. Biljana Čakić-Veselić
2002. Ivan Faktor
2003. Zrinko Ogresta
2004. Goran Višnjić
2005. Tomislav Radić
2006. Simon Bogojević Narath
2007. Ognjen Sviličić
2008. Arsen Anton Ostojić
2009. Branko Schmidt
2010. Danilo Šerbedžija
2011. Silvestar Kolbas
2012. René Bitorajac

GLAZBA

NAGRADA ZA ŽIVOTNO DJELO

1960. Svetislav Stancić
1963. Josip Križaj
1964. Jakov Gotovac
1965. Antonija Geiger-Eichhorn
Ančica Mitrović
1968. Boris Papandopulo
1969. Vilma Nožinić
1970. Ivo Tijardović
1971. Nada Tončić
1972. Marijana Radev
1973. Stjepan Šulek
1974. Ivan Brkanović
1975. Bruno Bjelinski
1976. Milo Cipra
1977. Ivo Maček
1978. Branimir Sakač
1979. Slavko Zlatić
1980. Dora Gušić
1981. Rudolf Matz
1982. Natko Devčić
1983. Milko Kelemen
1984. Jeronim Noni Žunec
1985. Emil Cossetto
1986. Milan Horvat
1987. Rudolf Klepač
1988. Miljenko Prohaska
1989. Dragutin Bernardić
1990. Tomislav Neralić
1991. Adalbert Marković
1992. Nada Puttar-Gold
1993. Jurica Murai
1994. Stjepan Radić
1995. Anđelko Klobučar
1996. Ruža Pospis-Baldani
1997. Mladen Bašić
1998. Igor Gjadrov
1999. Ljiljana Molnar-Talajić
2000. Josip Klima
2001. Stanko Horvat
2002. Božena Ruk-Fočić
2003. Tonko Ninić
2004. Pavle Dešpalj
2005. Vladimir Krpan
2006. Branka Stilinović
2007. Damir Novak
2008. Zagrebački kvartet
2009. Nikša Bareza
2010. Ruben Radica
2011. Mirka Klarić

GODIŠNJA NAGRADA

1961. Milan Horvat
1962. Milan Sachs
Boris Papandopulo
KUD „Joža Vlahović“, Zagreb
1963. Vladimir Ruždjak
1965. Zagrebački kvartet
1967. Pavica Gvozdić
1968. Opera HNK „Ivan pl. Zajc“, Rijeka
1969. Branimir Sakač
Tomislav Neralić
Jurica Murai
Mirka Klarić
1970. Dubravko Detoni
1971. Stanko Horvat
1972. Milo Cipra
1973. Ruben Radica
Zagrebački solisti
1974. Vladimir Krpan
1975. Ruža Pospis-Baldani
1976. Marijan Jerbić
1977. Hrvatski glazbeni zavod
1978. Natko Devčić
1979. Zagrebački kvartet
1980. Stanko Horvat
Ljiljana Molnar-Talajić
1981. Josip Klima
1982. Akademski zbor SKUD-a
„I. G. Kovačić“, Zagreb
Nikša Bareza
1983. Lovro Matačić
Dunja Vejzović
1984. Franjo Petrušanec
Opera HNK Zagreb
Balet HNK Zagreb
1985. Davorin Kempf
Ivo Pogorelić
Muzički biennale Zagreb
1986. Marko Ruždjak
Krunoslav Cigoj
Opera HNK Osijek
Opera HNK Split
1987. Igor Kuljerić
1988. Višnja Mažuran
1989. Anđelko Klobučar
1990. Zoran Juranić
1991. Pavle Dešpalj
1992. Tonko Ninić
1993. Valter Dešpalj
1994. Radovan Vlatković
1995. Vladimir Kranjčević
1996. Opera HNK „Ivan pl. Zajc“,
Rijeka – ansambl opere „Amelia“
1997. Miro Belamarić
1998. Petar Bergamo
1999. Branko Sepčić
2000. Frano Parać
2001. Mirella Toić
2002. Željko Brkanović
2003. Silvio Foretić
2004. Zagrebački gitarski trio
2005. Neven Belamarić
2006. Goran Končar
2007. Martina Filjak
2008. Tomislav Mužek
2009. Berislav Šipuš i Staša Zurovac
2010. Ljerka Očić
2011. Davorin Kempf
2012. Monika Leskovar

KAZALIŠTE

NAGRADA ZA ŽIVOTNO DJELO

1964. Mila Dimitrijević
1966. Zvonimir Rogoz
1968. Tomislav Tanhofer
1969. Viktor Bek
Božena Kraljeva
Vika Podgorska
1970. Veljko Maričić
Slavko Batušić
1971. Mato Grković
1972. Bela Krleža
1973. Anđelko Štimac
1974. Emil Kutijaro
1975. Ervina Dragman
1976. Ivo Hergešić
1977. Vlado Habunek
1978. Ana Roje i Oskar Harmoš
1979. Mira Župan
1980. Mirko Perković
1981. Zvonko Agbaba
1982. Ana Maletić
1983. Josip Marotti
1984. Mladen Šerment
1985. Kosta Spaić
1986. Pero Kvrgić
1987. Vesna Butorac-Blaća
1988. Mladen Škiljan
1989. Drago Krča
1990. Miše Martinović
1991. Sonja Kastl
1992. Tonko Lonza
1993. Milka Podrug-Kokotović
1994. Božidar Viočić
1995. Tomislav Durbešić
1996. Aleksandar Augustinčić
1997. Nada Subotić
1998. Zvezdana Ladika
1999. Relja Bašić
2000. Joško Juvančić
2001. Neva Rošić
2002. Milko Šparemblek
2003. Ika Škomrlj
2004. Nikola Batušić
2005. Vanja Drach
2006. Vanča Kljaković
2007. Georgij Paro
2008. Zlatko Crnković
2009. Vladimir Gerić
2010. Zlatko Vitez
2011. Špiro Guberina
2012. Nenad Šegvić

GODIŠNJA NAGRADA

1959. Branko Gavella
1960. Vika Podgorska
Kosta Spaić
1963. Emil Kutijaro
1964. Ervina Dragman
Izet Hajdarhodžić
1967. Vlado Habunek
1969. Pero Kvrgić
1970. Miro Medimorec
Dramsko kazalište „Gavella“
Kazalište „Komedija“
1971. Milka Podrug-Kokotović
1974. Nada Subotić
1975. Marija Kohn
1976. Ivka Dabetić
Rade Šerbedžija
1977. Josip Marotti
1978. Miše Martinović
1979. Joško Juvančić
Dorijan Sokolović i
Ružica Nenadović-Sokolović
1980. Drago Krča
1981. Mustafa Nadarević
Maja Srbljenović-Turcu i
Štefan Furijan
1982. Fabijan Šovagović
Zlatko Bourek
1983. Ivica Kunčević
Dijana Koscec-Bourek i
Ika Škomrlj
1984. Krešimir Zidarić
Krunoslav Šarić
1985. Sanda Miladinov-Langerholz
Zvonko Šuler
1986. Neva Rošić
Zlatko Kauzlarić-Atač
1987. Boris Buzančić
1988. Slavko Šestak
1989. Veronika Durbešić
1990. Milko Šparemblek
1991. Rene Medvešek
1992. Slavko Brankov
1993. HNK Varaždin, kolektiv
predstave „Puno larme, a za ništ“
1994. Vanja Drach
1995. Kolektiv predstave „Imago“
1996. Ljubomir Kerekeš
1997. Zlatko Vitez
1998. Vilim Matula
1999. Dubravka Ostojić
2000. Goran Grgić
2001. Ivica Boban
2002. Elvis Bošnjak
2003. Zvonimir Zoričić
2004. Dragan Despot
2005. Josip Genda
2006. Galiano Pahor
2007. Boris Svrtan
2008. Alma Prica
2009. Mladena Gavran
2010. Jagoda Kralj Novak
2011. Milan Pleština
2012. Zlatko Sviben

KNJIŽEVNOST

NAGRADA ZA ŽIVOTNO DJELO

1962. Miroslav Krleža
1967. Vjekoslav Kaleb
Dragutin Tadijanović
1968. Gustav Krklec
Dobriša Cesarić
1969. Vjekoslav Majer
1970. Nikola Šop
1971. Miroslav Feldman
1972. Šime Vučetić
1973. Novak Simić
1974. Marijan Matković
1975. Ranko Marinković
1976. Vladimir Popović
1977. Drago Ivanišević
1978. Joža Horvat
1979. Marin Franičević
1980. Josip Barković
1982. Vesna Parun
1983. Jure Franičević-Pločar
1984. Aleksandar Flaker
Jure Kaštelan
1985. Mirko Božić
1986. Vojin Jelić
1987. Živko Jeličić
1988. Ivan Slamnig
1989. Slobodan Novak
1990. Olinko Delorko
1991. Petar Šegedin
1992. Ivo Frangeš
1993. Srećko Diana
1994. Nikola Miličević
1995. Rajmund Kupareo
1996. Slavko Mihalić
1997. Ivan Kušan
1998. Miroslav Slavko Mader
1999. Vesna Krmpotić
2000. Stanko Lasić
2001. Ivo Brešan
2002. Gajo Peleš
2003. Viktor Žmegač
2004. Josip Tabak
2005. Irena Vrkljan
2006. Miroslav Šicel
2007. Nedjeljko Fabrio
2008. Zvonimir Mrkonjić
2009. Milivoj Solar
2010. Ivan Aralica
2011. Nikica Petrak
2012. Luko Paljetak

GODIŠNJA NAGRADA

1959. Vesna Parun
1962. Petar Šegedin
1964. Dobriša Cesarić
Jure Kaštelan
1965. Ranko Marinković
1966. Jure Franičević-Pločar
1968. Slobodan Novak
1969. Krsto Špoljar
1970. Stanko Lasić
Antun Šoljan
1971. Oto Šolc
1972. Nikola Miličević
Svetozar Petrović
1973. Živko Jeličić
1974. Marin Franičević
1975. Vesna Krmpotić
Predrag Matvejević
1976. Zvane Črnja
Milivoj Solar
1978. Drago Kekanović
Milivoj Slaviček
1979. Ivan Katusić
Miroslav Slavko Mader
1980. Tito Bilopavlović
Nikica Petrak
1981. Ivan Slamnig
Danijel Dragojević
1983. Zvonko Maković
1984. Luko Paljetak
1985. Nedjeljko Fabrio
Zvonimir Majdak
1986. Viktor Žmegač
1987. Nusret Idrizović
Augustin Stipčević
1988. Branimir Bošnjak
1989. Zvonimir Mrkonjić
1990. Bruno Popović
1991. Željka Čorak
1992. Slavko Mihalić
1993. Sibila Petlevski
1994. Ivan Golub
1995. Ante Stamać
1996. Jozo Laušić
1997. Željko Knežević
1998. Jakša Fiamengo
1999. Goran Tribuson
2000. Stanko Andrić
2001. Drago Glamuzina
2002. Andriana Škunca
2003. Renato Baretić
2004. Luko Paljetak
2005. Delimir Rešicki
2006. Mate Ganza
2007. Mirko Kovač
2008. Anka Žagar
2009. Ivana Šojat-Kučić
2010. Nada Gašić
2011. Zoran Ferić
2012. Tatjana Gromača

LIKOVNE UMJETNOSTI

NAGRADA ZA ŽIVOTNO DJELO

1961. Frano Kršinić
1963. Marino Tartaglia
1964. Ljubo Babić
Oton Postružnik
1965. Oskar Herman
1966. Mirko Rački
Vilko Gecan
1968. Jerolim Miše
1969. Antun Motika
Zlatko Šulentić
1970. Marijan Detoni
Krsto Hegedušić
1971. Antun Mezdijć
1972. Frano Šimunović
1973. Vilko Šeferov
1974. Stella Skopal
1975. Vjekoslav Parać
1976. Oton Gliha
1977. Vilim Svečnjak
1978. Ante Roca
Slavko Šohaj
1979. Vojin Bakić
1980. Zlatko Prica
Milan Vulpe
1981. Edo Kovačević
1982. Mira Kovačević-Ovčarić
Željko Hegedušić
1983. Ljubo Ivančić
Oto Reisinger
1984. Ksenija Kantoci
1985. Branko Ružić
1986. Kosta Angeli-Radovani
1987. Ivan Šebalj
1988. Želimir Janeš
1989. Šime Perić
1990. Ferdinand Kulmer
1991. Ivan Lovrenčić
1992. Dalibor Parać
1993. Mladen Veža
1994. Ivan Picelj
1995. Milena Lah
1996. Đuro Pulitika
1997. Ivan Kožarić
1998. Nikola Reiser
1999. Aleksandar Srnc
2000. Edo Murtić
2001. Đuro Seder
2002. Julije Knifer
2003. Nives Kavurić-Kurtović
2004. Zlatko Bourek
2005. Vjekoslav Vojo Radoičić
2006. Josip Vaništa
2007. Dušan Džamonja
2008. Nikola Koydl
2009. Alfred Pal
2010. Šime Vulas
2011. Ivan Ladislav Galeta
2012. Marija Ujević Galetović

GODIŠNJA NAGRADA

1959. Vanja Radauš
1960. Frano Šimunović
1961. Antun Augustinčić
1967. Krsto Hegedušić
1968. Slavko Šohaj
1969. Želimir Janeš
1970. Albert Kinert
Zlatko Prica
Miljenko Stančić
1971. Ksenija Kantoci
1972. Vahid Hodžić
Branko Ružić
1973. Kosta Angeli-Radovani
Alfred Pal
1974. Raul Goldoni
Josip Vaništa
1975. Ivan Lovrenčić
Mladen Pejaković
1976. Mira Kovačević-Ovčarić
Ivan Šebalj
1977. Stanko Jančić
Nenad Gattin
1978. Ordan Petlevski
1979. Ljubo Ivančić,
Stipe Brčić, Rajna Buzić,
Boris Ljubičić i Oskar Kogoj
1980. Šime Vulas
1981. Edo Murtić
1982. Đuro Pulitika
1983. Odjel za dizajn Elektrotehničkog
instituta „Rade Končar“
1984. Boris Bučan
1985. Miroslav Šutej
1986. Đuro Seder
1987. Ivan Kožarić
1988. Ferdinand Kulmer
1989. Matko Trebotić
1990. Kuzma Kovačić
1991. Vasilije Jordan
1992. Božo Biškupić
1993. Antun Babić
1994. Ivo Kalina
1995. Ivan Lesiak
1996. Biserka Baretić
1997. Nikola Koydl
1998. Nives Kavurić-Kurtović
1999. Zlatko Keser
2000. Vatroslav Kuliš
2001. Petar Barišić
2002. Duje Jurić
2003. Igor Rončević
2004. Siniša Majkus
2005. Mladen Galić
2006. Zlatan Vrkljan
2007. Munir Vejzović
2008. Tomislav Buntak
2009. Zoltan Novak
2010. Ivan Faktor
2011. Goran Petercol
2012. Ivan Marušić Klif

OČUVANJE KULTURNE BAŠTINE

GODIŠNJA NAGRADA

1970. Samostan sv. Marije, Zadar

PRIMIJEJENE UMJETNOSTI

NAGRADA ZA ŽIVOTNO DJELO

1967. Kamil Tompa
1968. Lujo Beseređy
Đuka Kavurić
1970. Blanka Dužanec
1971. Ernest Tomašević

GODIŠNJA NAGRADA

1966. Tošo Dabac
1968. Inge Kostinčer
1969. Aleksandar Srnec
1970. Jagoda Buić
Zvonimir Lončarić
Bruno Planinšek
1971. Ivan Picelj

TEORIJSKO-KNJIŽEVNA ESEJISTIKA NA PODRUČJU KULTURE I UMJETNOSTI

GODIŠNJA NAGRADA

1978. Nikola Batušić
Dubravko Škiljan
1979. Olinko Delorko
1983. Eduard Hercigonja

Nakladnik:
Ministarstvo kulture Republike Hrvatske,
Runjaninova 2, 10 000 Zagreb

Za nakladnika:
prof. dr. sc. Andrea Zlatar Violać

Urednik:
Vladimir Stojsavljević

Grafičko oblikovanje:
Ivo Mađor, Kofein d.o.o., Zagreb

Fotografije:
Zoran Bogdanović (XX)
Vjekoslav Skledar (Posvećenje proljeća)
osobna arhiva (kod Olje Jelaska, Nedeljka Dragića)

Tisak:
Printera Grupa

ISSN 1848-9753

Zagreb, lipanj 2014.

